

Forfatter: Daugaard, Christen Sørensen

Titel: BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Daugaard, Christen Sørensen (1866-02-03)

Citation: Daugaard, Christen Sørensen: "BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Daugaard, Christen Sørensen (1866-02-03)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 321. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030141.pdf> (tilgået 05. august 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Chr. Sørensen til Laub.
Faaborg, 3. Februar 1866.*

Kjære, gamle, troe Huusbond! Jeg takker Dem mange Gange for det Glædesbrev, som De sendte mig. Det er dog en stor Glæde for mig og mine, naar vi kan læse i Deres Breve, at det gaaer Dem vel ; det er, som jeg selv talte med Dem. Jeg kan, Gud skee Lov! tilmelde Dem det samme Gode fra os igjen. Forgangen Vinter grasserede den svære Halssyge her i Egnen. Den rev mange Børn bort, og min Søn havde den og. Da vi søgte Læge, saae han noget mistænkelig paa ham, og spurgte, om vi havde flere. Vi svarede nei. „Jeg vil gjøre min Flid, men det er paa det Yderste“ sagde han; men jeg tænkte: „Dersom Du vil, min Gud, saa kan Du frelse ham; Du veed, jeg har ham kjær; men skee Din Villie, min Gud, og ikke min!“ Gud er den bedste Trøster i al vor Sorg; men saa hjalp Gud ved Lægemedlernes Hjælp, at det varede ikke længe, førend han var fuldkommen rask. Det var kun Enkelte, der levede, af dem, der fik den; og de, som levede, har ondt ved at forvinde det. — Jeg takker Dem, kjære Biskop, for den Bog og det Nytaarsønske (det trykte Hyrdebrev), som De forærede mig til Julegave. Naar jeg læser deri, saa er det, som om De selv taler til mig, som De har gjort før i gamle Dage, da Deres Huus var mit Hjem. Ja, det var mig et godt Hjem, som jeg aldrig kan glemme; og det var ikke godt, jeg skulde glemme det! Jeg tænker tidt paa den første Aften, jeg kom i Deres Huus. Da bad jeg Gud om, at dersom det var hans Villie, saa ønskede jeg at blive her, for nu var jeg træt af at flytte. Dette havde før været min største Lyst, snart i Jylland og snart i Slesvig, og saa fik jeg saadan en underlig s. 322Lyst og vilde til Fyen. Ikke for at rose mig selv, men alle mine Huusbonder vilde nødig af med mig, og jeg havde heller ikke Noget at klage paa dem; men jeg syntes altid, at jeg manglede Noget, som jeg ikke fandt. Jeg var selv misfornøiet med mit Levnet, hvorpaa jeg selv gjorde mange Forsøg paa at rette, men forgjæves. Men jeg kan dog see, at ihvor utroe jeg var imod min Gud, saa havde han dog ikke forladt mig; han førte mig til Deres Huus, der skulde det gives mig, som jeg ikke fandt de andre Steder. Jeg gik vel til Kirke og gav saa nøie Agt, som jeg kunde, men det var Lidt nok, jeg kunde huske af det, naar jeg kom hjem. Men jeg saae saa mange gode Gjerninger paa Dem, kjære Biskop, og paa Deres Kone, hvor De kunde møde Bitterhed med Glæde, og jeg saae, at altid vandt det Gode Seiren; og jeg tænkte, at dersom man kunde være saadan, da var man lykkelig. Deres Kone gav mig et nyt Testamente; det havde jeg Lyst til at læse, og jo mere jeg læste i det, jo bedre kunde jeg forstaae en Prædiken. Hvad jeg havde lært i min Ungdom, som var dødt, blev levende i mig og mindede mig om, at jeg havde glemt min Daabspagt. Nu har Gud gjort det overmaade godt for mig og mine, at vi kan glæde os ved hans faderlige Omsorg og bede, at han vil holde os faste i Troen og Tilliden. Vi have stor Glæde af vores Søn : nu er han i sit 12. Aar. Han er meget flittig til at læse, og det takker vi Gud for. Bed De ogsaa for ham og os. — — — —